

POEMES TARADELLENCES DE JOSEP JUNYENT I RAFART

FORRIOL DE TARADELL (a Ventall de Randes)

Pollançs vora el torrent contraclaror
dins l'or espars d'aquest tarda il·lusa
i noies retallant els colors clars
damunt de l'herba tendra,
tornant de la cacera.

Porto la llum dels cims a dintre els ulls
madurada a la fresca de l'obaga.

Espera'm al quintar sota l'om vell
que vull trobar-te sola
sota el gran cel orbat d'ocells de passa.

FORRIOL DE TARADELL (2)

Reveus?
L'alzina obscura
amb lleus
agulles de païra
i ors de caient de tarda.
Sembrats als quals la rella
fa sang per la clivella
que el sol ponent esguarda
entre núvols folgats.
De pins i roques els serrats
tanquen

la visió dels camps
deixant-la oberta
a lentes llunyanies que s'esbranquen
en blaus i arams.
Una safata oferta
on beure el goig d'aquesta terra certa.

LA MORT TRUCÀ A GASALA (a Cua de Garsa)

La mort rondava pels camins de sorra
davant l'incendi immens de les garberes.

De nits, la lluna s'aguantava a l'hàlit
sota l'om vell, amb la mirada al porxo.

L'agonia fou llarga, de sis mesos.
El mal tenia un nom que fa basarda.

* * * * *

I les dones s'asseien en silenci.
Tots els homes sortien a la porta.

Els infants, com orats, res no entenien
i els entrava tristesa en les besades.

Era un dia d'estiu sense ni un núvol.
Tres girasols seguien l'alta cursa.

Llavors, arribà, el plor de les absoltes.

INICI DE PLUJA NOCTURNA (a De les Quatre estacions)

Des de l'eixida del Ferriol, Taradell.

Un núvol fosc erissa damunt del a teulada
les vores de fistó, i el cel no té vedruna.
El gotejar dels ràfecs sobre el llorer de lluna
omple les llargues dagues de fulles, de rosada.

El vent desensonya enmig de les pomeres
i cauen tremolant flocs lleus de flor mullada.
Les alzines responen irades, les primeres.
Després ja tot el bosc és una queixa alçada.

Ara el vent-pluig embauma tot fresquejant l'eixida.
Un breu calfred m'aixeca els ulls de la lectura.
Més fort l'encant del llibre, cedeix a la natura
que al gaudi musical i visual convida.

Enllà de les dovelles dels arcs, la llum perdura
amb cent gotes d'argent obliquament ratllada,
i puja i minva a estones la música tan pura,
i s'expandeix l'olor de la terra mullada.

Al cel moren vençudes poc a poc les estrelles.
Van aclucant els ulls les últimes masies.
Demà la terra fresca obrirà mil roselles
i xisclarà pel blau l'estol de les falcies.

ESTIU 1968 (a De les Quatre estacions)

Per a l'amic Ernest,
al Ferriol de Taradell
llegeixo Marià Manent.

L'oriol d'or com brunyida sageta
creuava l'horta i és al presseguer.
Ell desconeix el nom trist de Biafra
i ignora els tancs que envileixen els txecs.

Quin estiu desolat! Ara ell refila
pomellets de cinc notes en flor.
Però als silencis que els lliguen i lliguen
jo hi sento el meu dolor.

Entro al despatx i, a la taula xinesa
de laca negra, l'única llum hi lluu
d'un oriol daurat. Que és trista la bellesa
en un estiu tan cru.

ESTIU 1968 (a De les Quatre estacions)

Crani d'ivori, lluna,
gires pel cel, reganyes
les dents sobre la terra
on lluu la userda encara
d'un blau dolç, solitari.

Damunt el cel s'avença
el tul de nit que portes

i es fa tupit i negre
de dol arnat d'estrelles.

Sobre el prat ara es drecen
opulentes flors blanques.

Són, fadades de lluna,
jardí dels morts que foren,
potser prop de nosaltres.